

לקוטי תורה • שיר השירים • מאמר 38

כי על כל כבוד חופה

”על כל כבוד חופה”

מוקדש לכבוד

מוקדש לכבוד הגאון המקובל רבי לוי יצחק שניאורסאהן זצ”ל

אבי הרבי, רבי לוי יצחק

LikuteiTorah.com

הפרשה החסידית

[/likuteitorah.com/he/likutei-torah/shir-hashirim/38](https://likuteitorah.com/he/likutei-torah/shir-hashirim/38)

1 כי על כל כבוד חופה. הנה פיי כי על כל כבוד משמע ב' מיני כבוד.

"כי על כל כבוד חופה" — "כי על כל כבוד" משמעו שיש שני סוגים של כבוד.

והענין הוא כי פעם נאמר מלא כל הארץ כבודו (עיי' זח"ג [זהר חלק ג] צ"ג א' ח"ב [חלק ב'] נ"א) ופעם נאמר ברוך כבוד ה' ממקומו איה מקום כבודו

והענין הוא שפעם נאמר: "מלא כל הארץ כבודו" (עיינו בזוהר, חלק ג, צ"ג ע"א; חלק ב, נ"א), ופעם נאמר: "ברוך כבוד הוי' ממקומו", וכן: "איה מקום כבודו?"

והענין הוא כי מלא כל הארץ כבודו הוא בחינת כבוד תתאה שהוא בחינת המלכות הממלא כל עלמין המחיה עולמות בי"ע

והענין הוא ש"מלא כל הארץ כבודו" הוא בחינת כבוד תחתון, שהיא בחינת מלכות, ממלא כל עלמין, המחיה את עולמות בריאה, יצירה ועשיה,

שהם מחודשים מאין ליש ובעלי גבול ואינם בערך הא"ס ית' וע"כ צריך הכח האלקי המחיה אותם להתצמצם את עצמו צמצום גדול שלא להשפיע

שהם מתחדשים מאין ליש, מוגבלים ואינם בערך אין סוף, יתברך. לכן הכוח האלקי המחיה אותם צריך לצמצם את עצמו בצמצום גדול, כדי שלא להשפיע

רק הארה וזיו בעלמא שיתהווה יש מאין ונקרא כבוד שהוא רק בחינת אור וזיו בלבד

אלא הארה וזיו בלבד, כדי שתתהווה יש מאין. והיא נקראת "כבוד", שכן היא רק בחינת אור וזיו בלבד.

ואף שנאמר את השמים ואת הארץ אני מלא אני ממש שהוא בחינת עצמותו ית' היינו בבחינת העלם לבד כו' וכבוד זה הוא הנקרא כבוד נברא.

ואף שנאמר "את השמים ואת הארץ אני מלא" — "אני" ממש, כלומר בחינת עצמותו יתברך — הרי זה רק באופן של העלם וכו'. וכבוד זה נקרא "כבוד נברא".

(נראה שהוא מקור בייע ושורשם שבאצילות כמ"ש במ"א גבי וכרוב אחד מקצה מזה. ועמ"ש בד"ה תקעו בחדש בענין בראשית ברא אלקים ועמ"ש בד"ה את שבתותי תשמרו בענין כי בו שבת מכל מלאכתו אשר ברא).

[נראה שזהו מקורם של עולמות בריאה, יצירה ועשיה, והשורש שלהם שבאצילות, כפי שנתבאר במקום אחר בעניין "וכרוב אחד מקצה מזה". ועיינו כמה שנכתב בד"ה "תקעו בחדש" בעניין "בראשית ברא אלקים", וכן כמה שנכתב בד"ה "את שבתותי תשמרו" בעניין "כי בו שבת מכל מלאכתו אשר ברא".]

אך יש עוד כבוד ב' והוא בחינת כבוד עילאה ונקרא כבוד נאצל (ועיינן בפ"י הרמ"ז [הרב משה זכות] במדבר קי"ח גבי הראני את כבודך) והיינו בחי' כבוד.

אך יש עוד כבוד, שני, והוא בחינת כבוד עליון, והוא נקרא כבוד נאצל (ועיינו בפירוש הרמ"ז, במדבר, קי"ח, על "הראני את כבודך"); והיינו בחינת כבוד

שהוא בלי גבול למעלה מבחי' אור וזיו ולמעלה מבחי' השגה וע"ז הוא שנאמר איה מקום כבודו.

שאינו מוגבל, למעלה מבחינת אור וזיו ולמעלה מבחינת השגה; ועל כך נאמר: "איה מקום כבודו?"

והענין הוא כי הנה יש ב' דעות. הא' שלמטה הוא היש ולמעלה הוא האין כמאמר מאין ליש.

והענין הוא שיש שתי דעות. הראשונה היא שלמטה יש, ולמעלה אין, כמאמר: "מאין ליש".

2 ודעה הב' הוא שלמעלה הוא היש ולמטה הוא האין. אך שניהם אמת שמלמעלה [שמלמעלה] למטה למעלה הוא

והדעה השנייה היא שלמעלה יש קיום אמיתי, ולמטה אין. אבל שתי הדעות אמת: כשמסתכלים מלמעלה למטה, למעלה הוא

היש אמיתי בחי' סוכ"ע ולמטה הוא האין לפי שכל האורות והמשכות להחיות את הנבראים אינו רק הארה בעלמא וכולא קמ"י [קמיה] כלא חשיב ולכך נק' אין.

הקיום האמיתי, בחינת סוכב כל עלמין, ולמטה הוא אין, משום שכל האורות והמשכות המחיים את הנבראים אינם אלא הארה בלבד, ו"כולא קמיה כלא חשיב" — הכול לפנינו נחשב כלא כלום; ולכן נקרא אין.

3 ומלמטה למעלה אזי למטה הוא היש לפי שהוא בבחי' השגה כבוד תתאה ולמעלה הוא האין לפי

וכשמסתכלים מלמטה למעלה, הרי שלמטה ישות, משום שזה בגדר השגה — כבוד תתאה; ולמעלה אין, משום

שהוא למעלה מהשגה ולית מחשבה תפיסא ביה כו' אבל באמת הוא היש האמתי שהוא מהותו ועצמותו שבלי גבול ונקרא כבוד עילאה.

שהוא למעלה מן ההשגה, ו"לית מחשבה תפיסא ביה" וכו'. אבל לאמיתו של דבר, הוא היש האמיתי, שהוא מהותו ועצמותו, שאין לו גבול, והוא נקרא כבוד עילאה.

4 וזהו ענין כבוד חתן וכבוד כלה כי חתן הוא מלשון חות דרגא שהוא בחי' ירידת אור והמשכתו מלמעלה למטה כמים שיורדים ממקום גבוה כו' והוא הנקרא כבוד חתן.

וזהו ענין כבוד החתן וכבוד הכלה. חתן קשור לביטוי "חות דרגא" — רד מדרגה — והוא בחינת ירידת האור והמשכתו מלמעלה למטה, כמו מים היורדים ממקום גבוה וכו'; וזה נקרא כבוד החתן.

וכלה הוא מלשון כלתה נפשי שהוא מלמטה למעלה מי לי בשמים כו' כלה שארי ולבבי כו' צמאה לך נפשי כו' והוא כטבע האש לעלות למעלה ליכלל ביסוד האש שלמעלה.

כלה קשורה לביטוי "כלתה נפשי", כלומר נפשי פְּלֶתָה מגעגועים, והוא ענין של תנועה מלמטה למעלה: "מי לי בשמים" וכו'; "כלה שארי ולבבי" וכו'; "צמאה לך נפשי" וכו'. הדבר דומה לטבע האש לעלות כלפי מעלה ולהיכלל ביסוד האש שלמעלה.

כמו כן מקור נש"י [נשמות ישראל] שהיא בחינת מלכות דאצילות תמיד היא עולה ונכללת למעלה כמ"ש למען יזמרך כבוד כו'

כך גם מקור נשמות ישראל, שהוא בחינת מלכות דאצילות, עולה תמיד ונכלל למעלה, ככתוב: "למען יזמרך כבוד" וכו',

קארי תדיר ולא שכיך כו' בחי' צמאה לך נפשי ונקרא כבוד כלה וא"כ החתן והכלה הם ב' הפכים שזה טבעו מלמעלה למטה

"קורא תמיד ואינו שוקט" וכו', בחינת "צמאה לך נפשי"; והיא נקראת כבוד הכלה. אם כן, החתן והכלה הם שני הפכים, שכן טבעו של האחד הוא מלמעלה למטה,

וזה טבעו מלמטה למעלה וכדוגמת מים ואש שהם ב' הפכים בתכלית וא"כ היאך יכולים להתחבר ע"י יש בחי' חופה ש למעלה משניהם

ואילו טבעו של האחר הוא מלמטה למעלה, כדוגמת מים ואש, שהם הפכים גמורים. אם כן, איך הם יכולים להתחבר? לשם כך יש בחינת חופה, שהיא למעלה משניהם,

שהוא מקיף עליהם מבחינת סוכ"ע וע"י הארת המקיף הנ"ל שלמעלה משניהם יכולים להתחבר יחד אף שהם ב' הפכים בתכלית כידוע ע"פ עושה שלום כו'.

והיא מקיפה אותם, מצד בחינת סוכב כל עלמין. באמצעות הארת האור המקיף הנזכרת, שהיא למעלה משניהם, הם יכולים להתחבר, אף שהם הפכים גמורים, כידוע על הפסוק "עושה שלום" וכו'.

אך הנה בדרך פרט יש שני חופות חופה לחתן וחופה לכלה וכמ"ש כי על כל כבוד חופה

אך בפרט יש שתי חופות: חופה לחתן וחופה לכלה, ככתוב: "כי על כל כבוד חופה".

והיינו על כל בחינת כבוד משני כבוד הללו שהוא כבוד חתן וכבוד כלה יש בחי' חופה שהוא בחי' מקיף כלומר, מעל כל אחת מבחינות הכבוד הללו — כבוד החתן וכבוד הכלה — יש בחינת חופה, שהיא בחינת אור מקיף.

והענין הוא כי בחי' כבוד כלה הוא מ"ש למען יזמרך כבוד כו' וכמ"כ [וכמו כן] בנפש הוא בחי' האהבה והתשוקה המוגבלת בלב ונקרא אהבת בכל נפשך

העניין הוא כך: בחינת כבוד הכלה היא מה שנאמר: "למען יזמרך כבוד" וכו'. וכך גם בנפש, זו בחינת האהבה והכמיהה המוגבלות בלב, והיא נקראת אהבת "בכל נפשך",

שהוא בחינת כלי שנמשך על ידי ההתבוננות בגדולת הבורא ית' כמ"ש נודע בשערים בעלה כל חד לפום מה דמשער בלבו ונמשך מזה בחי' אהבה המוגבלת בלב.

שהיא בחינת כלי, הנמשכת מההתבוננות בגדולת הבורא ית', כמו שנאמר: "נודע בשערים בעלה" — כל אחד לפי מה שהוא משער בלבו; ומכך נמשכת בחינת אהבה המוגבלת בלב.

משא"כ אהבת ובכל מאדך היא בחינת האהבה שהיא גדולה מאד בלי גבול שאין ביכולתה להוגבל בלב כ"א היא בבחי' מקיף מלמעלה והיא בחי' נקודה הפנימית הנקרא רעותא דלבא כמ"ש בקשו פני כו'

אך אהבת "ובכל מאדך" היא בחינת אהבה גדולה מאד, בלי גבול, שאינה יכולה להיות מוגבלת בלב; אלא היא בבחינת אור מקיף מלמעלה. וזו בחינת הנקודה הפנימית, הנקראת "רעותא דלבא", כמו שנאמר: "בקשו פני" וכו'.

ולכך נקראת חופה על אהבת בכל נפשך הנ"ל שהיא בחינת כבוד כלה לפי שאינה יכולה להוגבל בלב

ולכן היא נקראת חופה על האהבה של "בכל נפשך" שהזכרה לעיל, שהיא בחינת כבוד הכלה, מפני שאינה יכולה להיות מוגבלת בלב

(ועמ"ש בד"ה ביום השמיני שלח גבי בצל שדי. ועיין מענין בכל מאדך בזח"ב [בזהר חלק ב'] כ"ז א')
(ועיין מה שנכתב בדרוש המתחיל "ביום השמיני שלח", בענין "בצל שדי"; ועיין בענין "בכל מאדך" בזהר חלק ב, כ"ז ע"א.)

וזהו בכל מאדך מאד הוא בלי גבול ופי' מאדך שהוא מאד שלך שמקיף זה הוא רק אצלך שלפי ערך קוטן הכלי מהכיל אור אהבה זו היא בבחי' מקיף.

וזהו "בכל מאדך": "מאד" הוא בלי גבול, ופירוש "מאדך" הוא ה"מאד" שלך. ההקפה הזאת היא רק ביחס אליך, משום שהכלי שלך קטן מכדי להכיל את אור האהבה הזאת, ולכן היא בבחינת אור מקיף.

משא"כ אצל מי שכלי שלו רחבה יותר יכולה להיות האהבה זו בבחינת פנימי ואינו בבחי' מקיף כלל.

אבל אצל מי שהכלי שלו רחב יותר, אהבה זו יכולה להיות בבחינת אור פנימי, ואינה בבחינת אור מקיף כלל.

והנה באעתדל"ת [באתערותא דלתתא] אתעדל"ע [אתערותא דלעילא] שע"י החופה של הכלה שהיא בחי' בכל מאדך הנ"ל אזי מעורר למעלה ג"כ חופה של החתן

והנה, אתערותא דלתתא מעוררת אתערותא דלעילא: באמצעות חופת הכלה, שהיא בחינת "בכל מאדך" שהוזכרה לעיל, מעוררים למעלה גם את חופת החתן,

שהוא בחי' סוכ"ע שמתחברים שני חופות הנ"ל יחד ועי"ז מתחברים ממילא יחד החתן והכלה הנ"ל. אף שבטבע הם שני הפכים כו'

שהיא בחינת סוכב כל עלמין, כך ששתי החופות שהוזכרו לעיל מתחברות זו לזו; ועל ידי כך החתן והכלה שהוזכרו לעיל מתחברים ממילא, אף שמטבעם הם שני הפכים וכו'.

(ועיין מענין כי על כל כבוד חופה בב"ב [בבבא בתרא] דע"ה א' וברכות ס"פ פנחס ורישיה דקרא וברא כו'. בסדר לך לך ס"פ מ"ד. וס"פ ויקהל זח"א [זהר חלק א] ויחי רי"ט א' ויקהל רי"א א'. אחרי נ"ט א'):

(ועיין בענין "כי על כל כבוד חופה" ב"ב, Bava Basra, 75a, וב"ב Midrash Rabbah בסוף Parshas Pinchas; וכן בתחילת הפסוק, "וברא" וכו': ב"ב Seder Lech Lecha, בסוף סעיף 44, ובסוף Parshas Vayakhel; (Zohar, Part I, Vayechi, 219a; Vayakhel, 211a; Acharei, 59a)

על המהדורה

המהדורה הזאת כוללת לשון המאמר והתרגום לעברית של ימינו.

The Hebrew text of Likkutei Torah: © Kehot Publication Society, via Sefaria, CC BY-NC 4.0; formatting adapted.

התרגום שלנו לעברית של ימינו, מתוך התרגום האנגלי שלנו מלשון הקודש, בלי הערות קה"ת: CC BY 4.0.

המהדורה כולה: CC BY-NC 4.0. מותר להעתיק, להדפיס ולהפיץ בחינם, בציון Kehot Publication Society ו־likuteitorah.com; אסור למכור.
/https://creativecommons.org/licenses/by-nc/4.0

התרגום לעברית נעשה מהמהדורה האנגלית של likuteitorah.com בעזרת בינה מלאכותית (openai/gpt-6-luna-pro:batch), כשלשון המאמר לצדו לבדיקה. עדיין לא עבר עריכה אנושית. כל דבר חשוב יש לבדוק מול לשון המאמר.

הרבי ביקש ללמוד את מאמרי פרשת השבוע, «הפרשה החסידית», באותו שבוע, מחולקים לשבעת ימיו (Sichah of Shabbos Parshas Vayakhel 5725). למה ללמוד, וברכות הרבי: /likuteitorah.com/about/the-chassidishe-parsha (Toras Menachem vol. 42, pp. 306-309).

מיזם חנינמי ולא מסחרי. אין כאן מכירה. אין שיוך לקה"ת, ל־Sefaria או לספריית ליובאוויטש. © likuteitorah.com

מתוך /likuteitorah.com/he/likkutei-torah/shir-hashirim/38

מוקדש לכבוד

מוקדש לכבוד הגאון המקובל רבי לוי יצחק שניאורסאהן זצ"ל

אבי הרבי, רבי לוי יצחק